

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/193/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110231326
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1110231326.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu: JUDr. Branislav Král a JUDr. Alena Roštárová, v spore žalobcu: EU - CapitalManagement a. s. v likvidácii, so sídlom: Einsteinova 24, Bratislava, IČO: 45 327 084, Bratislava (predtým Lawyer Partners, a. s. so sídlom: Prievozská 37, Bratislava, IČO: 35 944 471), zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom: Račianska 71, 813 11 Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 14C 124/2010-248 zo dňa 30.1.2018, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd p o k r a č u j e v konaní so spoločnosťou EU - CapitalManagement a. s. v likvidácii, so sídlom: Einsteinova 24, Bratislava, IČO: 45 327 084, ako právnym nástupcom pôvodného žalobcu 1/ Lawyer Partners, a. s. so sídlom: Prievozská 37, Bratislava, IČO: 35 944 471.
- II. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 14C 124/2010-248 zo dňa 30.1.2018 p o t v r d z u j e.
- III. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj súd prvej inštancie) rozsudkom č. k. 14C 124/2010-248 zo dňa 30.1.2018 rozhodol o žalobe pôvodného žalobcu Lawyer Partners, a. s., ktorou sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza spolu vo výške 13.659.400,12 eur, pozostávajúcej a) zo sumy 12.591.906,32 eur, ako škody spôsobenej porušením práva na prístup k súdu tým, že došlo k premlčaniu práv na zaplatenie pohľadávok žalobcu, čo malo spôsobiť nevymáhateľnosť pohľadávok a zánik majetkových práv žalobcu k istine, b) zo sumy 629.595,- eur ako ušlého zisku, pretože žalobca nemohol po dobu dlhšiu ako dva roky podnikateľsky zúžitkovať finančné prostriedky, ktoré by nadobudol prevodom alebo úhradou súdne uplatnených pohľadávok a príslušenstva, c) zo sumy 180,50 eur ako materiálnej škody vyjadrujúcej úročenie finančného kapitálu, ktorý mal mať viazaný v dôsledku nákupu súdnych pohľadávok, d) zo sumy 39.738,80 eur ako materiálnej škody za vynaložené súdne poplatky, trovy právneho zastúpenia a náklady za telekomunikačné, poštovné, administratívne a tlmočnicke výdaje, e) zo sumy 397.980,- eur ako nemajetkovej ujmy.

2. Okresný súd v napadnutom rozhodnutí žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods.1, § 17 ods. 1, § 19 ods. 1, 3, zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V danom prípade okresný súd skúmal dôvodnosť nároku žalobcu na náhradu škody, ktorá mala vzniknúť žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza, neprijatím elektronického podania žalobcu na DVD nosiči podpísaného zaručeným elektronickým podpisom zo dňa 24.7.2006. Obsahom

tohto elektronického podania bolo celkom 603 návrhov na začatie konania vo veci neuhradených koncesionárskych poplatkov. Nesprávny úradný postup mal spočívať v tom, že predmetné elektronické podanie nebolo riadne zaevidované ako návrh na začatie konania, v rozpore s v tom čase aktuálnym znením § 2 ods. 1 O.s.p. Skutkovo bolo nesporné, že DVD nosič obsahujúci podania zo dňa 24.7.2006 bol žalobcovi okresným súdom obratom listom zo dňa 27.7.2006 ako neprijatý vrátený z dôvodu, že predmetné podanie okresný súd neprijíma elektronickou formou. Súčasne bolo žalobcovi oznámené, že podania je možné doručiť na súd poštou, faxom, alebo osobným podaním. Ústavný súd SR Nálezom sp. zn. II.ÚS 149/08-84 zo dňa 24.6.2008 rozhodol, že bolo porušené základné právo žalobcu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, postupom Okresného súdu Prievidza neprijatím podania zo dňa 24.7.2006 urobeného elektronickou formou a podpísaného zaručeným elektronickým podpisom. Okresný súd v Prievidzi pred vydaním uvedeného Nálezu, listom zo dňa 19.2.2008 vyzval žalobcu na zaslanie predmetných podaní a oznámil mu, že je vybavený na prijímanie podaní elektronickými prostriedkami. Žalobca však DVD nosiče okresnému súdu dodatočne nepredložil.

3. Okresný súd dospel k záveru, že došlo k premlčaniu nároku na náhradu uplatnenej škody v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nakoľko na uplatnenie nároku na náhradu škody nebol potrebný uvedený Nález Ústavného súdu SR. Nesprávny úradný postup Okresného súdu Prievidza spočíva v jeho nečinnosti, keď mal zaevidovať elektronické podania ku dňu 24.7.2006 a nebol na to technicky vybavený v zmysle zákona a tak nemohol prijať podania žalobcu elektronickou formou s podpísaným zaručeným elektronickým podpisom podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Trojročná lehota na uplatnenie nároku začala žalobcovi plynúť dňom nasledujúcim po dni doručenia DVD nosiča jeho pôvodnému právnomu zástupcovi v zmysle § 19 ods.1,3 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov. V danom prípade premlčacia lehota uplynula dňa 24.1.2010 pripočítaním šesťmesačnej lehoty. Žalobca sa o škode dozvedel dňom, kedy mu boli vrátené DVD nosiče a nebolo možné prijať DVD podania elektronicky a žalobca návrh na súd podal dňa 14.7.2010, po uplynutí premlčacej lehoty. Okresný súd zamietol návrh žalobcu predovšetkým z dôvodu premlčania jeho nároku.

Vzhľadom na uvedený Nález Ústavného súdu SR, mal okresný súd nesprávny úradný postup Okresného súdu Prievidza preukázaný. Ďalej skúmal, či v príčinnej súvislosti s preukázaným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza, vznikla žalobcovi uplatnená majetková a nemajetková ujma. Dospel k záveru, že za vznik uplatnenej majetkovej škody po skončení nečinnosti Okresného súdu Prievidza, musí niesť zodpovednosť žalobca, ktorý napriek výzve súdu zo dňa 19.2.2008, DVD nosič obsahujúci 603 návrhov, Okresnému súdu Prievidza nepredložil. Preto v danej veci nie je daná príčinná súvislosť medzi uplatnenou škodou a nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza, pričom škoda žalobcovi mala vzniknúť jeho následnou nečinnosťou, spočívajúcou v neposkytnutí súčinnosti okresnému súdu a preto si podľa § 441 OZ musí škodu znášať sám. Pri uplatnenej škode vo výške istiny, vychádzal žalobca z domnienky, resp. hypotézy 100% úspešnosti vo všetkých 603 uplatnených nárokoch na zaplatenie koncesionárskych poplatkov, pričom však mnohé podania boli odmietnuté, alebo zastavené pre späťvzatie, alebo zamietnuté. Preto majetkovú škodu nemožno založiť na ničím nepodložených domnienkach a hypotézach a tak nebola preukázaná, pokiaľ malo ísť o tvrdené zmenšenie majetku, alebo inú škodu, prípadne ušlý zisk. V súvislosti s uplatnenou škodou poplatkov z omeškania, ktoré by si mohol žalobca uplatniť proti dlžníkom súd konštatoval, že zákon č. 96/2006 Z.z. bol prijatý dňa 2.2.2006 a účinnosť nadobudol dňom vyhlásenia, teda v období niekoľko mesiacov pred podaním elektronického návrhu na Okresný súd Prievidza a to dňom 24.7.2006. Uplatnený nárok tak nie je opodstatnený. Rovnako tiež uplatnená škoda v sume nákladov spojených s úhradou trov advokáta, keď uplatnená suma je zjavne neprímeraná k výške uplatnenej istiny. Ak žalobca sumu advokátovi uhradil, predstavuje to len ním dobrovoľne prijaté podnikateľské riziko. Takto uplatnená suma je nepreukázaná a bez súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza. Tiež je nepreukázaná výška uplatnenej nemajetkovej ujmy žalobcu. Žalobcom tvrdené poškodenie dobrého mena nebolo v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom okresného súdu, ale so samotným vymáhaním postúpených pohľadávok na zaplatenie koncesionárskych poplatkov. Okresný súd preto dospel k záveru o nedôvodnosti uplatneného nároku majetkovej škody aj nemajetkovej ujmy, bez preukázania tohto nároku a tiež príčinnej súvislosti medzi špecifikovaným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza a uplatnenou škodou a preto žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 C.s.p.

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) C.s.p.), v konaní došlo k vadám uvedeným v § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.).

5. V podanom odvolaní predovšetkým zdôraznil, že majetkovú škodu nevyčíslil len všeobecne, ale rozčlenil ju podľa jednotlivých zložiek, a to na istinu koncesionárskych poplatkov (nárokov uplatnených neprijatými návrhmi), poplatky z omeškania z nezaplatených koncesionárskych poplatkov, trovy právneho zastúpenia, t.j. náklady spojené s uplatnením pohľadávok atď. a podrobne zdôvodnili existenciu nárokov ako aj ich výšku. Zároveň súdu predložil dátový nosič, ktorý obsahoval komplexnú identifikáciu ich pohľadávok, ktoré boli uplatnené návrhmi na začatie občianskeho súdneho konania spracovanými v elektronickej forme a o ktorých nebolo súdmi rozhodované z príčin uvedených v žalobe, pričom takýmto nesprávnym úradným postupom došlo k ich premlčaniu. Dátový nosič je tak dôkazom, ktorý potvrdzuje výšku uplatňovanej materiálnej škody a legitimizuje vznesené nároky. Súd prvej inštancie sa s obsahom predloženého dátového nosiča neoboznámil, teda nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, v dôsledku čoho dospel k záveru, že žalobca nepreukázal vznik škody. Tvrdil, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a tým aj možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, keď súd vo veci pojednával, napriek tomu, že tu bol dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Poukázal na to, že súdu predložil dôkazy a disponuje i ďalšími dôkazmi o tom, že vplyvom technologických a právnych limitov neboli a stále nie sú súdy schopné „vrátiť späť čas“ a vykonať vo vzťahu k elektronicke spracovaným návrhom procedúru prijatia podania tak, aby nedošlo k vytvoreniu prekážky premlčania. Svedčilo o tom množstvo vykonaných registrácií, napr. na Okresnom súde Čadca, ktoré sa vždy vzťahujú ku konkrétnemu dňu načítania návrhu elektronicke podateľňou. Podľa v tom čase účinnom ust. § 79 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, konanie začína na návrh a s ohľadom na čas začína prijatím podania na základe uskutočnenej zákonom definovanej procedúry ust. § 129 - § 139 vyhlášky č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špeciálny súd a vojenské súdy (ďalej len „Spravovací poriadok súdov“), súd nemôže - vzhľadom k zásade legality (čl.2 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky - Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.) konať na základe súdneho rozhodnutia spôsobom, ktorý zákon neustanovuje. Súd preto nemôže „vrátiť späť čas“ podania a „tváriť sa“, že procedúra prijatia bola ukončená v deň, keď boli súdu po prvýkrát doručené návrhy. Ak by tak urobil, porušil by právo a konkrétne čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, relevantné ustanovenia O.s.p., C.s.p. a Spravovacieho poriadku súdov. Poukázal na ust. § 101 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa premlčujú všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Premlčanie pohľadávok, ktoré žalobca nadobudol postúpením a ktorých úhradu uplatnil pred všeobecným súdom, je legálne možné a skutočne aj nastalo a to uplynutím času - premlčacej doby. Podľa ust. §101 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej. Súd prvej inštancie mu nesprávnym úradným postupom objektívne zabránil vykonanie práva, ktoré bolo spojené s pohľadávkou na úhradu peňažnej sumy. Žalovaný mu spôsobil škodu práve vo výške peňažnej sumy, ktorá by bola jeho príjmom, ak by právo bolo vykonané. Ďalej uviedol, že deň doručenia návrhu nemožno stotožňovať s okamihom podania. K doručeniu návrhu s účinkom začatia konania dochádza až po zavŕšení právom upraveného procesu - procedúry prijatia podania. Procedúra je ukončená v zmysle ust. § 139 Spravovacieho poriadku súdov vypracovaním potvrdenia o prijatí podania, ktoré okrem iného obsahuje spisovú značku pridelenú aplikáciou (procedúra mimochodom začína v zmysle ust. § 129 Spravovacieho poriadku súdov spracovaním podania príslušnou aplikáciou - cit.: „Prijaté podania, ktorými sa dáva podnet na začatie konania, podateľňa eviduje pomocou aplikácie.“) V danom prípade žiaden z doručovaných návrhov nebol prijatým podaním, pretože súd neuskutočnil procedúru prijatia návrhu v zmysle platnej procesnej úpravy. Návrhy neboli spracované aplikáciou a vo vzťahu k nim neboli spracované potvrdenia o prijatí podania. Veciam neboli pridelené spisové značky (nedošlo k registrácii). Nedošlo teda k okamihu podania návrhov na súd s platným právnym účinkom začatia občianskeho súdneho konania.

6. V odvolaní žalobca poukázal na ust. § 5b zákona č.250/2007 Z.z. účinného od 1.5.2014, podľa ktorého súd je aj bez návrhu (dovolať sa) spotrebiteľa povinný prihliadnúť na premlčanie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi. Vo veciach žalobcu, kde je predmetom konania nárok voči dlžníkovi na úhradu finančného plnenia, je konajúci súd povinný aplikovať námietku premlčania a to z úradnej povinnosti, bez iniciatívy či súčinnosti s dlžníkom. Premlčanie tak nastane ako nezvratný dôsledok aplikácie ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. súdom v sporovom konaní. Na preukázanie výšky škody s poukazom na porušenie poučovacej povinnosti podľa v tom čase účinnom ust. § 120 ods. 4 O.s.p. žiadal o doplnenie dokazovania aby súd, na zodpovedanie tejto odbornej otázky ustanovil znalecký ústav: Ekonomická univerzita v Bratislave, so sídlom: Dolnozemska cesta 1, Bratislava a to pre odbor - Ekonomia a manažment, odvetvie - Kontroling, pretože v konaní si uplatňuje účtovnú hodnotu istiny koncesionárskych poplatkov a účtovnú hodnotu príslušenstva koncesionárskych poplatkov, ktorými v zmysle ust. § 9 zákona č. 212/1995 Z.z. (platného do 20.2.2006) sú poplatky z omeškania.

7. Žalobca tvrdil, že návrhmi na začatie konania, ktoré doručil na súd prvej inštancie, nežiadal priznanie nárokov na poplatky z omeškania, ale len výlučne samotné koncesionárske poplatky, a to vzhľadom na skutočnosť, že vtedy platná právna úprava to neumožňovala. Vzhľadom na skutočnosť, že Okresný súd Prievidza neprijal návrhy, ktorými si uplatnil práva na úhradu koncesionárskych poplatkov, došlo tak k pretrhnutiu postupu, ktorý je nevyhnutné pre vznik oprávnenia na ďalšie vymáhanie poplatkov z omeškania, teda príslušenstva koncesionárskych poplatkov. Bez uplatnenia práva na úhradu koncesionárskych poplatkov na príslušnom súde nie je možné pristúpiť k vymáhaniu príslušenstva. Preto v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdu prvej inštancie (odmietnutím žalôb na uplatnenie koncesionárskych poplatkov) došlo k vzniku škody aj v podobe zániku práva na vymáhanie príslušenstva koncesionárskych poplatkov. Definitívnym zánikom tohto príslušenstva bolo jednak plynutie času, keď sa jednotlivé nároky premlčali (a s poukazom na skoršiu argumentáciu sú v súčasnosti súdy povinné prihliadať na námietku premlčania z úradnej povinnosti bez súčinnosti žalovaného), ako aj v dôsledku tzv. generálnych pardonov, ktoré boli do právneho poriadku zavedené zákonom č. 96/2006 Z.z. a zákonom č. 309/2007 Z.z..

8. Žalobca namietal aj nesprávne rozhodnutie okresného súdu o jeho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú súd zamietol. Tvrdil, že v konaní nenastali také skutočnosti, ktoré by bránili súdu priznať mu nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Primerané finančné zadosťučinenie, o ktorom fakultatívne rozhoduje Ústavný súd SR na návrh sťažovateľa podľa čl. 127 ods.3 Ústavy Slovenskej republiky nemožno stotožniť s odškodným ako úhradou nemajetkovej ujmy podľa ust. §17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. alebo s náhradou či už za skutočnú škodu alebo za ušlý zisk. Primerané finančné zadosťučinenie nie je zhodné s odškodnením, resp. úhradou nemajetkovej ujmy podľa ust. §17 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. Vznik právne významného dôvodu na odškodnenie, resp. úhradu nemajetkovej ujmy podľa ust. §17 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z. nevylučoval, že za to isté správanie sa prizná aj primerané finančné zadosťučinenie. Odlišnosť oboch kompenzačných inštitútov (primeraného finančného zadosťučinenia podľa čl.127 ods.3 Ústavy SR a odškodnenia nahradením nemajetkovej ujmy podľa ust. §17 ods.2 zákona č.514/2003 Z.z.) je zvýraznená aj sekundárnou povahou zadosťučinenia. Povahu primárneho zadosťučinenia má samo rozhodnutie ústavného súdu o porušení základného práva alebo slobody nehovoriac o tom, že kompenzačný charakter má aj príkaz vydaný ústavným súdom podľa druhej vety čl.127 ods. 2 Ústavy SR. V žiadnom konaní pred súdom doposiaľ nebolo rozhodované o odškodnení žalobcu za porušenie ustanovení procesných právnych predpisov úhradou nemajetkovej ujmy podľa ust. §17 ods.2 zákona č. 514/2003 Z.z.. Vzhľadom k uvedenému žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a priznal žalobcovi náhradu trov konania.

9. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný vyjadril podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 4.6.2018 a navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. K odvolacím námietkam žalobcu uviedol, že žalobca celkom zjavne nerozoznáva medzi tým, čo je pohľadávka voči koncesionárom a medzi tým, čo predstavuje škodu, za ktorú by mal niesť zodpovednosť žalovaný, v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z.. Skutočnosť, že žalobca v konaní rozčlenil uplatňovaný nárok na náhradu škody na sumu tvorenú istinou koncesionárskych poplatkov, poplatkov z omeškania, trov konania, atď., neznamená, že vznik škody ako aj jej výšku v konaní preukázal. Práve naopak, žalobca v konaní vznik škody nepreukázal, keď pri určení jej výšky vychádzal z domnienky resp. hypotézy 100% úspešnosti vo všetkých konaniach, a to nielen vo vzťahu k rozhodovaniu súdu, ale aj vo vzťahu k

následnej vymožitelnosti pohľadávok od koncesionárov. Zdôraznil, že súd prvej inštancie bol vo vzťahu k podaniam žalobcu viazaný rozhodnutím ESLP, v zmysle ktorého bol povinný návrhy prijať so spätnými účinkami. Uvedené znamená, že v prípade vznesenej námietky premlčania zo strany koncesionára, bol súd povinný túto posúdiť tak, akoby bol návrh zaregistrovaný ku dňu jeho doručenia a to bez ohľadu na to, s akým dátumom bol v skutočnosti zaregistrovaný. Povinnosťou žalobcu v konaní bolo teda nielen tvrdiť, že jeho pohľadávky sú premlčané, v dôsledku neprijatia podaní súdom prvej inštancie, ale túto skutočnosť aj relevantným spôsobom preukázať. V tomto smere žalobca neprodukoval v konaní žiadne dôkazy, teda neunesol bremeno dôkazu, a namiesto toho len nesústredene opakoval argumentáciu o nemožnosti „vrátiť späť čas“. Na „nové“ dôkazy žalobcu, už nie je možné prihliadať.

10. Vo vzťahu k namietanému odňatiu možnosť žalobcom konať pred súdom a tým aj možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, poukázal na obsah zápisnice z pojednávania dňa 30.1.2018, z ktorého jednoznačne vyplýva, že boli splnené podmienky pre uskutočnenie pojednávania (strany resp. ich právni zástupcovia boli prítomní na pojednávaní), žalobca mal možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, pričom zotrval len na jedinom návrhu - znalecký posudok, o ktorom súd uznesením rozhodol tak, že tento zamietol. Iné návrhy žalobca nemal, na odročenie pojednávania tak nebol daný zákonný dôvod. Na základe uvedeného nedošlo k odňatiu možnosti žalobcom konať pred súdom.

11. Vo vzťahu k námietkam žalobcu k otázke premlčania nárokov uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu ani jednej právoplatne nepriznanej pohľadávky od koncesionára, z dôvodu vznesenej námietky premlčania. Osobitne absurdne vyznieva veta - „Premlčanie tak nastane...“, formulovaná ako skutočnosť budúca a nie skutočnosť minulá, hoci žalobcovia opakovali, že k premlčaniu už došlo. Je teda zrejmé, že ani žalobca nemá doposiaľ za 7 rokov vedenia súdneho konania voči žalovanému jasno v tom, či k premlčaniu jeho pohľadávok už došlo, alebo ešte len dôjde, v prípade aplikácie ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z..

12. Vo vzťahu k navrhovanému znaleckému dokazovaniu nie je zrejmé, z akého dôvodu žalobca tento návrh opätovne uvádzajú vo svojom odvolaní, keď súd sa ním zaoberal a vyhodnotil ho ako neúčelný. Žalobcom navrhovaný dôkaz nebol spôsobilý preukázať vznik a výšku materiálnej škody na strane žalobcu a to v žiadnom rozsahu. Žalobcom požadovaná náhrada škody pozostávajúca z poplatkov z omeškania (ako aj trov konania) priamo závisela od vzniku škody v podobe samotných koncesionárskych poplatkov. Keďže žalobca vznik škody v podobe „premlčaných“ koncesionárskych poplatkov nepreukázal, posudzovanie vzniku škody v podobe vyčíslených poplatkov z omeškania, ako aj trov konania bolo zbytočné.

13. Vo vzťahu k nároku žalobcu na priznanie primeraného zadosťučinenia uviedol, že žalobca sám vo svojom návrhu poukázal na viaceré nálezy Ústavného súdu SR, v ktorých bolo sťažovateľom priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobca dokonca z týchto náleзов vychádzal pri vyčísľovaní požadovanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala v súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdu prvej inštancie vzniknúť. Na jednej strane teda tvrdil, že primerané finančné zadosťučinenie priznávané Ústavným súdom SR s náhradou nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. nesúvisí, na strane druhej však na sumy priznaného finančného zadosťučinenia poukazoval a priamo z nich vychádzal. Uvedené sa potom javí prinajlepšom ako vnútorne rozporuplné a nekonzistentné. Poukázal na ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý vymenúva podmienky, s prihliadnutím na ktoré sa určuje výška nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobca si v tomto smere nespĺnili ani len povinnosť tvrdenia, keď svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy relevantným spôsobom neodôvodňovali a zároveň v konaní nepredložili jediný dôkaz, ktorý by vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcu, ktorej náhrada by bola nevyhnutná v peňažnej podobe, preukazoval. K tomu, že by priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v danom prípade bolo v rozpore s princípom spravodlivosti, sa žalovaný vyjadril už vo svojom vyjadrení k žalobe. Žalovaný napokon poukázal na princíp právnej istoty, a to rozhodnutia v podobných veciach (Okresný súd Bratislava I sp. zn. 3C 15/2010, 5C 157/2010, 5C 158/2010, 7C 126/2010, 7C 127/2010, 8C 125/2010, 8C 126/2010, 9C 77/2010, 10C 62/2010, 10C 63/2010, 11C 123/2010, 14C 124/2010, 14C 125/2010, 15C 61/2010, 16C 163/2011, 18C 66/2010, 18C 67/2010, 19C 124/2010, 19C 125/2010, 24C 77/2012, 25C 169/2011, 26C 124/2010 a iné) a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

14. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

15. Počas odvolacieho konania s účinnosťou k 6.2.2018 obchodná spoločnosť Lawyer Partners, a.s., so sídlom: Prievozská 37, Bratislava, IČO: 35 944 471 zanikla v dôsledku zlúčenia výmazom z Obchodného registra a jej právnym nástupcom sa stala spoločnosť EU-CapitalManagement, a.s. v likvidácii, so sídlom: Einsteinova 24, Bratislava, IČO: 45 327 084.

16. Pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak CSP neustanovuje inak (§ 378 ods. 1 CSP). V zmysle Civilného sporového poriadku sú stranami konania žalobca a žalovaný; procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva. Ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, podľa § 64 C.s.p. súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví. Právny nástupca podľa § 64 prijíma v zmysle § 65 ods. 1 CSP stav konania ku dňu zániku procesnej subjektivity svojho predchodcu. S poukazom na ustanovenia § 64 a § 65 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodol, že pokračuje v konaní so spoločnosťou spoločnosť EU-CapitalManagement, a.s. v likvidácii, so sídlom Einsteinova 24, Bratislava, IČO: 45 327 084, ako právnym nástupcom pôvodného žalobcu. Z uvedeného dôvodu rozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom pôvodného žalobcu so zachovaním plnomocenstva udelenému advokátovi pôvodným žalobcom v súlade s § 33b ods. 2 druhá veta zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, podľa ktorého zánikom právnickej osoby, ktorá je splnomocnencom alebo splnomocniteľom, zaniká plnomocenstvo len vtedy, ak jej práva a záväzky neprechádzajú na inú osobu.

17. Podľa § 9 ods. 1,2 zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovedá štát za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb (odsek 1). Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (odsek 2).

18. Podľa § 17 ods. 1,2 zákona č. 514/2003 Z. z. sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk (odsek 1). V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak (odsek 2).

19. Podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu štátu upravuje zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda, ak štátny orgán konal voči nemu nesprávne. Tento zákon v ustanovení § 17 odseky 1 a 2 priznáva poškodeným, ktorým vznikla škoda nesprávnym úradným postupom, právo na úhradu skutočnej škody a ušlého zisku. Priznáva im aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy a to za súčasného splnenia dvoch podmienok: 1) že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na spôsobenú ujmu a 2) že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napríklad formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a podobne. Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za vznik škody a nemajetkovej ujmy tiež predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody a nemajetkovej ujmy. Zodpovedným subjektom je štát v mene ktorého koná orgán štátu.

20. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že bol preukázaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Prievidza, avšak žalobca nepreukázal vznik škody a nemajetkovej ujmy v uplatnenej výške a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza, spočívajúcom v neprijatí predmetného podania žalobcu a vznikom uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. O vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) ide vtedy, ak nesprávny úradný postup a vznik ujmy sú v logickom slede, a teda ak nesprávny úradný postup orgánu štátu bol príčinou a vznik ujmy následkom tejto príčiny. Vzťah príčiny a následku musí byť bezprostredný (priamy). Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúce jej existencii; príčinnú súvislosť treba

vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým nesprávnym úradným postupom a konkrétnou ujmom je otázkou skutkovou. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná.

21. V danej veci si žalobca vyčíslil ním tvrdenú škodu ako súčet istín uplatnených titulom koncesionárskych poplatkov v žalobách obsiahnutých na DVD nosiči, ktorý Okresný súd Prievidza neprijal, ďalej ako súčet poplatkov z omeškania, ktoré by si mohol uplatniť voči dlžníkom a náklady spojené s uplatnením istiny. Nemajetkovú ujmu uplatnenú vyčíslil žalobca tak, že za každú zo žalôb obsiahnutých na DVD nosiči, žiadal priznať 660,- eur, ktorá suma podľa žalobcu vytvára spravodlivú rovnováhu medzi poškodeným záujmom a protiprávnym správaním. Zo žiadneho dokladu súdneho spisu však preukázanie žalobcom tvrdenej škody nevyplýva. V rámci dôkazného bremena bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že samotné neprijatie jeho podania súdom dňa 24.7.2006 bolo výlučnou príčinou neuspokojenia vyčíslených pohľadávok. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil žalobcom uplatnenú škodu ako hypotetickú, keď žalobca vychádzal z domnienky 100% úspešnosti vo všetkých súdnych konaniach a aj zo 100% úspešnosti vymáhania ním špecifikovaných pohľadávok, pričom z rozhodovacej činnosti súdov je známe, že mnohé žaloby boli zamietnuté z iných dôvodov ako premlčania, alebo skončili zastavením konania. Včasné nezaevidovanie žalôb na DVD nosiči (namietaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Prievidza) teda nemalo žiaden vecný súvis s uplatnenou škodou, ten by mohol byť daný len vtedy, ak by žalobca preukázal, že niektorá zo žalôb bola zamietnutá pre premlčanie uplatneného práva, pričom toto premlčanie bolo vyvolané práve oneskoreným zaevidovaním predmetných žalôb Okresným súdom Prievidza. S ohľadom na vyššie uvedené je bezpredmetná argumentácia žalobcu v odvolaní, že proces prijatia ich podaní uložených na DVD nosiči bol ukončený v deň, keď boli súdu po prvýkrát doručené návrhy, nakoľko, ak by ich doručili opätovne, porušili by čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, relevantné ustanovenia vtedy platného OSP a vyhlášky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy, pričom rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vydané v tejto súvislosti sú absolútne nerealizovateľné.

22. Žalobca súdu prvej inštancie vytýkal, že nevykonala dôkaz dátovým nosičom obsahujúcim identifikáciu pohľadávok, ktoré si žalobca uplatnil žalobami v elektronickej podobe na Okresnom súde Prievidza. K uvedenému je potrebné uviesť, že samotná identifikácia pohľadávky nie je dôkazom o jej existencii, a teda predmetný dátový nosič obsahujúci identifikáciu pohľadávok žalobcu, vzniknutých mu z titulu nezaplatenia koncesionárskych poplatkov nepreukazuje, že právnemu predchodcovi žalobcu skutočne škoda vznikla a že jej výška zodpovedá výške všetkých pohľadávok uplatnených na DVD nosiči podanom na Okresnom súde Prievidza dňa 24.7.2006 a to v príčinnej súvislosti s ním namietaným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza.

23. Správny bol aj postup súdu prvej inštancie, keď po zistení, že v danej veci neboli naplnené predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu, sa už podrobnejšie nezaoberal výškou uplatneného nároku a v tomto smere nevykonala ani žalobcom navrhované znalecké dokazovanie, pretože ustálenie výšky uplatnenej náhrady majetkovej škody nemohlo mať žiadny význam pre rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej. Pokiaľ žalobca v tomto smere opätovne navrhol vykonať znalecké dokazovanie znaleckým ústavom Ekonomická univerzita v Bratislave na zodpovedanie otázky, akú sumu bolo možné v konaniach pred okresným súdom na základe žalôb podaných na DVD nosičoch vymôcť, resp. aká všeobecná hodnota jeho pohľadávok na zaplatenie koncesionárskych poplatkov a ich príslušenstva, odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že na jeho vykonanie nebol daný dôvod.

24. Preto nesprávny úradný postup Okresného súdu Prievidza nie je možné bez ďalšieho považovať za konanie, v dôsledku ktorého by žalobcovi patril peňažný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ale zaťažuje ho ako poškodeného dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní vzniku konkrétnych nepriaznivých následkov nesprávneho úradného postupu, ku ktorým došlo poškodením dobrého mena, a to v značnej miere. V konaní však neboli preukázané konkrétne nepriaznivé následky, ich rozsah a intenzita, vzhľadom na ktoré by samotné konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným zadostučinením a nemajetkovú ujmu by nebolo možné uspokojiť inak. Preto je neopodstatnená argumentácia žalobcu v odvolaní, týkajúca sa správnosti záverov prvoinštančného súdu, v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy, v rámci ktorej žalobca zdôraznil i to, že v žiadnom konaní pred

súdom doposiaľ nebolo rozhodnuté o jeho odškodnení za porušenie ustanovení procesných právnych predpisov úhradou nemajetkovej ujmy podľa ustanovenia 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.

25. Záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého v danom prípade neboli splnené zákonom stanovené predpoklady na jej priznanie, keďže žalobca jej vznik nijako nepreukázal a navyiac, ním tvrdená nemajetková ujmy nemohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s namietaným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza je správny.

26. Nebola dôvodná námietka žalobcu, že súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces tým, že spor prejednal a rozhodol na pojednávaní dňa 30.1.2018, hoci mal byť daný dôležitý dôvod na jeho odročenie. Z obsahu spisu a zápisnice zo súdneho pojednávania konaného dňa 30.1.2018 vyplýva, že okresný súd prejednal vec a rozhodol za prítomnosti oboch strán sporu.

27. Odvolací súd k žalobcom uplatnenému odvolaciemu dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam uvádza, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z procesných ustanovení týkajúcich sa dokazovania. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že uvedený odvolací dôvod nie je naplnený. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení Civilného sporového poriadku, alebo, že na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vložil.

28. Z ustanovenia § 132 ods. 1 C.s.p. vyplýva, že v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

29. Citované ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

30. Aby strana sporu mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností stranou, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak strana nespĺní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravídla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nespĺnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravídla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre

stranu väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon stranám ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určený hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo nebol nárok žalobkyne dôvodný a prečo žalobe nevyhovel.

31. Nebola dôvodná ani námietka žalobcu, že mu súd prvej inštancie odňal možnosť konať pred súdom tým, že napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil. Túto námietku odvolací súd považuje za nedôvodnú a účelovú. Súd prvej inštancie totiž v odôvodnení svojho rozsudku náležite zhrnul tvrdenia žalobcu i žalovaného, vysvetlil podstatu sporu, opísal vykonané dôkazy, ktoré i správne vyhodnotil, pričom zároveň zhrnul relevantnú platnú právnu úpravu, podľa ktorej spor posúdil, a so zreteľom na všetky relevantné čiastkové predbežné otázky, dôvody, pre ktoré žalobu ako nedôvodnú zamietol, aj dostatočne vysvetlil, keď sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci. Súdu prvej inštancie nemožno vytknúť žiadne procesné pochybenie ani pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení nároku žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza, pričom ani v odvolaní žalobca neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie ktorejkoľvek z otázok významných pre rozhodnutie v danom spore odvolacím súdom. Súd prvej inštancie sa v rámci predmetného konania vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami, uvádzanými v žalobe a svoje rozhodnutie vydal v súlade s platnou právnu úpravou.

32. Vzhľadom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu, alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

33. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľka, ani nevzniesla žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

34. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 2 CSP.

35. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).